

ВЛАДИМИР КОЛЕВ
СИВИТЕ КОТКИ

chitanka.info

Всички във взвода знаеха, че ако има двама души, които наистина не се понасят — това са сержантите Маев и Димов. Когато пишеше наряда, взводният никога не ги слагаше заедно. Но ето, че за днес се наложи да направи рокада и да ги събере. На инструктажа, след като им изпя каквото трябваше, ги предупреди:

— И без сюрпризи! Да не вземете да си вадите очите! Че после ще ми станете писатели!

Маев приближаваше тридесетака. Анаболите и постоянните посещения на фитнеса бяха изваяли една почти Аполонова фигура. Наистина, мускулната маса беше малко в повече, но и това което беше в наличност, караше главите на жените да се извъртат, а очите — да залепват в тази фигура. Маев умееше да минава през живота леко и красиво. Толкова леко, че се отказа от следването в спортната академия. Ако я беше завършил, се полагаше офицерско звание, а не вечен сержантски пагон, но животът и така може да бъде хубав.

Димов беше прескочил малко над четирийсетте. Навремето, като завърши гимназия, поработи това-онова но усещаше, че не може да се намести на необходимата писта. Когато сложи пагона, имаше усещането, че е направил поредната грешка. Затова, щом се прибереше вечер в къщи, се преобличаше. Сваляше даже зелените чорапи. Изчегъртваше от себе си всичко, свързано със службата. Но с годините осмисли нещата и ги прие такива, каквито са. Вече носеше стари служебни панталони даже и в апартамента.

Сега двамата дремеха в старото полицейско „Жигули“, изморени от часовете мълчание. Срещу тях блоковете на крайния квартал постепенно се успиваха.

Когато снощи си легнаха и Яни, и Наталия знаеха какво ще последва. Беше минал около месец след поредния семеен скандал. Двадесетина дни обикновено отичаха във взаимно цупене, при което всеки демонстрираше на другия колко е отвратен. После, десетина дни Яни набираще кураж за да се преодолее и след лягане, колебливо да я погали. През тези десетина дни тя също се подготвяше. Да не изсъска, когато усети колебливата ръка върху гърдите или бедрата си. Но снощи не издържа. Изръмжа:

— Спя! Чуваш ли — спя!

Не спеше, разбира се, но Яни се дръпна като ужилен и се сви в своята половина. Сутринта не обели и дума. Мълчаливо тръгна към сергията си на Женски пазар.

А някога се обичаха. Заедно завършиха университета, испанска филология. Можеха да говорят с часове за Лорка, Пикасо и онзи бърбъривко — Лопе де Вега. Вековната испанска култура за тях беше вълшебен свят, в който се лутаха с радостта на деца, попаднали в страната на чудесата.

Но животът в кутийката-апартамент отрезвява и най-вятърничавия оптимист. Защото, след първата грешка — брак между колеги, беше последвала втора — колеги по работа. Преди три години закриха института. Яни отиде на сергията, а тя остана вкъщи. За да чувства по-пълно всяка минута как очарователното момиче постепенно се превръща в лелка на средна възраст.

Вчера Наталия има продължителен разговор с най-добрата си приятелка. Таня умее да внушава мисли. На финалната част вече даваше точни указания: „Облечи се в цикламено! Тръгни между мъжете! Ще намериш своето!“

Днес Наталия спечели конкурс за работа на телефон на доверието. Бъдещия ѝ шеф, усетлив професионалист, още след първите ѝ думи разбра, че това е находка. Алтовият глас ще кара много пубери да звънят по много пъти и да трупат импулси, заплеснати по стонове и истории, които искат да чуят. За да се увери, че не греша в оценката на женското ѝ излъчване, след официалния разговор приседна срещу нея. Гледайки я в очите, я погали по коляното. И на дивана не беше лоша...

Приятелките поляха добрата новина. Последва поредно указание. „Правиш, каквото правиш, но днес трябва да забиеш още един мъж. В краен случай шофьор! А довечера, за да доразвалиш черната магия, лягаш даже с Яни! Ясно?! Китайците имат пословица — нощем всички котки са сиви!“

Дон Педро стоеше в таксито и се топеше от нерви. „Опелът“ пак трябваше да ходи на ремонт. А тия от сервиза нямат грешка. Да ти оправят колата, а после — да ти одерат кожата. Днес трябваше да заработи поне петдесетарка, за да издържи утре на шамара. Ако и

оная, в цикламеното, която движи на оверлог, вдигне ръка и поиска да я закара до „Люлин“, горе-долу става...

Вдигна ръка. Я, ама това е малката Натали, от университета... Дали ще го познае? Някога помежду им имаше нещо като свалка. После тя се омъжи за колега, на когото не помнеше нито името, нито физиономията. Добре се е изтупала. И добре ухае — марково. Ако не му трябваше още една десетарка, би могъл да поговори и за плащане в натура.

Таксито спря пред крайния блок, но Наталия не бързаше да слезе. Имаше да изпълнява указания. Пък и шофьорът не изглеждаше зле. Даже с нещо ѝ напомняше на... кого? — Няма значение!

Няма пари за такси, но има, има! — Чар! Мустакатият ще поддаде, няма къде да ходи... Искал си десетачката?! Глупак! Да продължи да си я иска... Тя ще почака. В колата е даже уютно. Може и да си дремне...

Шофьорът застана до колата и запали цигара. Леле колко е паднало това момиче?! А какво бонбонче беше...

Но ще плати! Няма къде да ходи! Дори и да няма пари, пак ще плати! По това време се прибират от кръчмите будали, от които без проблем може да се избие и двацетарка. Малката Натали все още си я бива...

Полицаяте пушеха, открянали леко прозорците на колата. Бяха почти доволни от себе си. След час, смяната им приключваше. Бяха успели да се изтърпят. Нямаше да стават „писатели“, взводният да си гледа работата! На професионален жаргон „писатели“ наричаха тия, които сгизваха лука и сядаха да пишат обяснения...

По едно време усетиха, че едновременно наблюдават едно и също — спрялото преди десетина минути такси. Там явно ставаше нещо. Шофьорът май не можеше да се разбере с клиента си. Сега пуши цигара и се оглежда. Това, таксиметърджиите са голяма сган!

Десетилетното съжителство между двете професии — на таксиста и полицаия, бяха изработили отношения като между котка и мишка. Сега, котките-полицаи усещаха, че след малко ще трябва да сдавят мишката-таксист. По закон, разбира се... Но нищо не ги караше да бързат. Могат да погледат. Може да стане театър...

По едно време, откъм трамвая се зададе самотен човек. От тия, смотаните, които работят на черно по строежите или продават на сергия по пазарите. Тия, които блъскат като животни, но каквото и да направят, са все в нарушение. Държавата се крепи на законите. Закони, които са валидни за всички. Но кой знае защо, в тях се оплитат само тия, смотаните...

Таксиметърджията се доближи до него и започна да му говори нещо. Ако будалата клъвне, мишката-таксист е за мустака. За сводничество. На задната седалка на колата сигурно има мацка, която... Полицайте предвкусаха удоволствието от играта на котка и мишка...

Човекът взе героично решение. Вместо да се унижава отново и тази вечер, да си позволи да се почувства поне веднъж мъж. Още повече, че шофьорът свали на петнадесет, а мацката ухае на хубав парфюм и уиски...

Полицайте се спогледаха. От случая можеше да се смъкне поне петдесетарка. Димов, като старши на групата, нареди на Маев: „Върви!“ Все пак, занаятът е голяма работа. Понякога прави и от враговете братя...

Полицаят приближи с котешка стъпка таксито. Освети с фенерчето задната седалка. Среднощният любовник бързо и сконфузено се измъкна отвътре.

Истинският полицай схваща положението и за секунда. Вариантът с петдесетачката отпаднаше, защото на задната седалка лежеше... Наталия. Маев не обичаше да си създава проблеми с бивши гаджета. Затова попита спокойно любовника:

— Какво правиш тук посред нощ бе, човек?

— Чукам си жената.

Хитрец... Не че няма да го пусне, но поне да го подсети, че полицай не значи прегорял реотан:

— Чукаш собствената си жена в чуждо такси?

Човекът, успокоен от дружелюбния му тон, въздъхна и доверчиво обясни:

— Така стана. Докато не ни освети и аз не знаех, че е собствената...

Наталия, без да бърза, излезе от колата и започна да оправя дрехите си. Тия, край нея не я интересуваха...

Права е тази кучка, Таня! Нощем всички котки са сиви. Но... дали само нощем?...

ИЗВЪН РЕДОВЕТЕ НА РАЗКАЗА: Подочух някаква история за познати на мои познати. Е, не точно такава, каквато прочетохте...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.